

[Fibiger.]

bliver forskel på at tjene penge ved arbejde og at være arbejdsløs, det er urimeligt; det nedbryder i virkeligheden hele den sociallovgivning, som vi er så stolte af, og det nedbryder arbejdsglæden. Man kan komme for langt ud med alt dette, således at det går over gevind, og det skulle nødigt ske.

Jeg var ked af, at den ærede socialdemokratiske ordfører (Leonhard Hansen) ligesom den højtærede minister tog så heftigt på veje og skruede sig op med talen om andre arbejdsløsheds-kasser. Man vil jo ikke give frihed til andre kasser end til sine egne. Man kan jo godt sige, at der ingen forbindelse er mellem fagforeninger og arbejdsløsheds-kasser, men det er ikke rigtigt. De har måske deres egen ledelse, det ved jeg ikke, men det er socialdemokratiske fagforeninger og arbejdsløsheds-kasser. Når der nu er nogle mennesker, der gerne vil have en kasse for sig selv, så er det mig ubegribeligt, at man ikke siger til dem: det må I gerne, vi har altid krævet frihed selv, så må vi også give frihed til andre. Jeg skal gerne gøre den indrømmelse, at der sikkert er mangfoldige troende og kristne mennesker indenfor de store arbejdsløsheds-kasser, det er klart, men jeg håber, at de mennesker, der ønsker at have en egen landskasse, kan få det til trods for de udtalelser og den forargelse, det vækker. Hvorfor skulle de ikke have lov til det? Jeg kan ikke fordrage tvang, navnlig ikke på den måde, at man vil tvinge mennesker ind i de bestående socialdemokratiske fagforeninger, der ikke kan tåle en sådan fagforening som Kristelig Arbejdsløsheds-kasse. Alle skal ind i den samme kasse. Hvorfor skal de det? Det er helt forkert i et frihedselskende land. Lad os endelig ikke komme ud for sådanne tendenser, der er som udløbere fra landene bag jerntæppet; lad os passe på her i landet, at vi dog indrømmer hinanden lidt frihed, så at forskellige tanker kan komme frem og forskellige virksomheder arbejde, som de vil. Jeg tror, at man klarer sig bedst derved og bedst bevarer demokratiet på den måde.

Alfred Jensen: Jeg vil gerne glæde mig sammen med det ærede medlem hr. Sønderup over, at arbejdsløsheden ikke er større, end den er. Det er et gode, at den ikke er større, men det er ikke ensbetydende med, at man så kan lukke øjnene og sige, at de, der lider under arbejdsløsheden, har det så godt, de på nogen måde kan få det, og så godt, som samfundet har mulighed for at gøre det for dem. Det lyder jo noget flot, når man afviser huslejhjælpen til ikke-forsør-

gere ved at tale om, at de har 8 kr. om dagen. Men det ærede medlem var medlem af det udvalg, i hvilket vi i sin tid modtog deputationer fra fagforeningerne, og de kunne dokumentere, at der var ikke-forsørgere, som måtte betale op til 100 kr. om måneden i husleje, altså mere end halvdelen af understøttelsen. Tag dernæst i betragtning, at der for de allerflestes vedkommende fragår et ugentligt kontingent på 6 kr., så kan det ærede medlem jo regne ud, hvad der bliver tilbage til at betale sygekasse med, til at klare blot føden for, mere bliver der ikke til. Nej, det er berettiget at tale om dem, der lider nød eller er i vanskeligheder; man kan ikke klare det med en flot håndbevægelse og med at sige: vi vil gerne hjælpe dem, der er i nød og vanskelighed, men i dette tilfælde er der ingen, der er i nød og vanskelighed. Jo, det er der. Der er tusinder, og det er ikke nok, at nogle tusinde rører på sig og fremsætter deres ønsker og krav.

Jeg er i og for sig glad for, at ministeren erkendte, at det forslag, han her har lagt på bordet, ikke er udtryk for, at han har fundet de vises sten. Det havde jeg heller ikke regnet med, at han ville påstå, og jeg er tilfreds med, at ministeren siger, at han med tiden vil vende tilbage til visse problemer, bl. a. brændselhjælpen. Det er naturligvis en vis trøst, at man vil vende tilbage til dette spørgsmål, men hvornår sker det? Hvis det er ad åre, så vil jeg dog erindre ministeren om det gamle ord: mens græsset gror, dør horsemor. Det er nu, der skal hjælpes, det er nu, vanskelighederne er der, ikke mindst på grund af de store prisstigninger, som bl. a. er fremkaldt ved regerings-handlinger.

Så sagde ministeren, at regeringen ikke var ligegyldig med hensyn til beskæftigelsen. Det er muligt, men det var rart, om interessen for spørgsmålet også gav sig udtryk i praktiske foranstaltninger, og det har man ikke sporet. Der kan gøres mere, end der er gjort for at sætte arbejde i gang, og spørgsmålet om nedsettelse af arbejdstiden er jo et af de mest brændende problemer i vor tid. Det sagde ministeren ikke noget om. Det er vel udtryk for, at han ikke, og regeringen heller ikke, har nogen som helst planer i den henseende, at man tværtimod ikke ønsker, at det spørgsmål skal rejses. Og så kan vi få lov til at se på, at en arbejdsmarkedskommission kommer til at fungere. Det kan naturligvis være en vis trøst, at der arbejdes, men hvad hjælper det, når tusinder og tusinder går arbejdsløse uge efter uge, måned efter måned, og ingen udsigt har til at få beskæftigelse. Man kan ikke leve af at se kommissionen arbejde og hæve betaling for